

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.019/2022/5.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Gordos Csaba Ügyvédi Iroda (cím1, eljáró ügyvéd: dr. Gordos Csaba) által képviselt Felperes (cím2) felperesnek a dr. Prokaj Rudolf kamarai jogtanácsos (cím3) által képviselt Alperes (cím4) alperes ellen rendkívüli felmentés jogellenességéből eredő igény megfizetése iránt indított perében az Egri Törvényszék 33.M.70.149/2020/35. számú ítélete ellen az alperes részéről 36. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg tizenöt napon belül a felperesnek 268 017 (kétszázhatvannyolcezer-tizenhét) forint fellebbezési eljárási költséget.

A meg nem fizetett 675 318 (hatszázhetvenötezer-háromszáztizennyolc) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás lényege szerint a felperes ápoló munkakörben állt határozatlan időtartamú közalkalmazotti jogviszonyban az alperessel, a 2020. július 1-jén átvett munkaköri leírása szerint felettesének minősült a főnővér, a főnővér-helyettes, az ápolási igazgató és az osztályvezető. Munkakörébe tartozó feladata volt sok egyéb mellett a páciensek egyéni gondozása, kezelése és terápiák nyújtása, beleértve a gyógyszerelést és a gyógyszereszedés ellenőrzését is. Köteles volt önálló – függő és

együttműködő funkcióban gyógyszerelő tevékenységet végezni és a gyógyszerelés szabályait betartani, továbbá előkészíteni az ellátottak orvos által végzendő injekcióját. A rendkívüli eseményt (gyógyszercserék, panasz) a közvetlen felettesének azonnal jelentenie kellett.

[2] tanú6 részlegvezető, hematológus szakorvos 2020. augusztus 26-án délelőtt indította el az újonnan diagnosztizált hematológiai betegsége miatt a Belgyógyászat III. emeletéről az I. emeletre átköltöztetett beteg (gyógyszer) kezelését. A lázlap szerint a (gyógyszer) injekció 10 és 22 órai időpontokra volt előírva. A szakorvos maga adta be a betegnek az első (gyógyszer) injekciót.

[3] A felperes mint műszakvezető nővér 2020. augusztus 26-án a nappalos műszakban dolgozó (nővér neve)től vette át az éjszakai műszakot, aki azzal adta át a (gyógyszer) kezeléssel érintett beteget, hogy 22 órakor be kell adni számára egy hematológiai készítményt, amelyet előtte szobahőmérsékleten kell hagyni. A nappalos ápoló arról is beszámolt a felperesnek, hogy a nappalos műszakban a betegnek az injekciót tanú6 adta be, akinek elmondása szerint az injekció beadásához szükséges három ampulla a hűtőben van. 2020. augusztus 26-án tanú1 volt éjszakai műszakban az ügyeletes orvos a belgyógyászaton.

[4] 2020. augusztus 26-án 22 óra körül a felperes és kolléganője, tanú2 ápoló keresték az emeletükön lévő nővérszoba melletti kezelőben elhelyezett hűtőben a betegnek beadandó (gyógyszer) injekciót, de azt nem találták. tanú2 felment a III. emeletre, hogy az ott lévő zárt gyógyszereszkóban működtetett hűtőben megnézzék az injekciót, de ott sem találta azt. Visszaérkezve jelezte a felperesnek, hogy nem találta meg az injekciót, ezért körbemegy minden emeleten, megnézi a kezelőket és a kezelőben lévő hűtőket, azonban ekkor sem találta az injekciót. Ezt ismét jelezte a felperesnek. tanú2 nem szólt az ügyeletes orvosnak arról, hogy nem található az injekció. A felperes szóban jelezte az egyéb feladatait éppen ellátó ügyeletes orvosnak, hogy nem találták meg a (gyógyszer) injekciót.

[5] A (gyógyszer) injekciót a beteg sem 22 órakor, sem az éjszakai műszak során nem kapta meg. tanú2 az éjszakai műszak végén, augusztus 27-én reggel az ápolási naplóban rögzítette, hogy elmaradt a betegnél a (gyógyszer) injekció beadása. Ezt követően kiegészítésként a felperes 22 óra 30 perc megjelöléssel rögzítette, hogy az ügyeletes orvos tud róla.

[6] A reggeli műszakváltáskor a felperes elmondta tanú3, nappalos műszakba beosztott ápolónak, hogy nem találták meg a (gyógyszer) injekciót, ezért azt nem tudták beadni a betegnek. tanú3 ezt azonnal jelezte tanú6nak. tanú6 közölte, hogy az injekció a hematológiai ambuláns kezelő hűtőjében van, majd ezt követően a beteg megkapta az injekciót.

[7] tanú6 tájékoztatta tanú5 osztályvezető főorvost, hogy az éjszakás műszakban a beteg nem kapta meg az injekciót. Az osztályvezető főorvos beszélt tanú1val, tanú4 főnővérrel, majd az elmondottakat egy jegyzőkönyvben rögzítette. Ezután, még a délelőtti folyamán behívták a felperest, aki állította, hogy szólt az ügyeletes orvosnak, amikor nem találta meg az injekciót, és emiatt elmaradt annak beadása.

[8] 2020. augusztus 27-én a belgyógyászati osztályon készült jegyzőkönyv szerint annak felvételekor jelen volt tanú5, tanú1, tanú4 és a felperes.

[9] A jegyzőkönyvben rögzítésre került egyebek mellett az, hogy „ezzel kapcsolatban történt szóbeli vizsgálat alapján kijelenthető, hogy a készítményt a nővérek keresték, ám nem találták meg. Ezt azonban sem az ügyeletes orvosnak, sem egyéb személynek, felettesüknek konkrétan nem jelezték. Felperes elmondása szerint az ügyeletes orvos a nővérpultban ült, és miközben a faktort keresték, rájuk nézett, ám konkrétan, a gyógyszer beadása elmaradásnak tényét az ügyeletessel nem közölték, nem kértek tőle engedélyt arra, hogy a gyógyszer ne kerüljön beadásra. Ez az esemény írásban nem került rögzítésre, hogy az orvos egyetért azzal, hogy a gyógyszer nem lesz beadva. (...) A készítmény beadásának elmaradása a beteg életét veszélyeztette, a beteg állapotában változás nem következett be.” Az ott jelenlévőként feltüntetett valamennyi személy által aláírt jegyzőkönyv tartalmazta továbbá, hogy „a munkaköri mulasztás egyéb külső okkal nem magyarázható és elfogadhatatlan. A felelősség az aktuális műszakvezetőt (Felperest) jobban terheli. Mindezek alapján mindkét szolgálatban lévő nővért figyelmeztetésben részesítjük, kiemelve a szolgálatvezető felelősségét.”

[10] tanú5 a jegyzőkönyvet megküldötte az alperes főigazgatója, (főigazgató neve) részére, tanú4 pedig meghallgatta tanú2t is, aki a mulasztás miatt szóbeli megrovást kapott.

[11] A felperes 2020. augusztus 30-án és 31-én ismét éjszakás műszakban dolgozott, ezek során a vénás injekciót (így a (gyógyszer) injekciót is) az ügyeletes orvos adta be a betegeknek.

[12] (főigazgató neve), mint a munkáltatói jogkör gyakorlója a 2020. augusztus 31-én meghozott és 2020. szeptember 1-jén közölt intézkedésével a felperes közalkalmazotti jogviszonyát a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (Kjt.) 33/A. § (1) bekezdés a) pontja alapján rendkívüli felmentéssel megszüntette. Az indokolás szerint a lefolytatott vizsgálat alapján a felperes kereste a készítményt, de nem találta, ugyanakkor azt sem az ügyeletes orvosnak, sem más felettes személy számára nem jelezte, hogy nincs meg a koncentrátum. Mulasztása, súlyos gondatlansága miatt a beteg a számára létfontosságú gyógyszer nélkül maradt. A készítmény beadásának elmaradása a beteg életét veszélyeztette. Az egészségügyi ellátás során fokozott gondossággal kell a munkaköri feladatokat, a szakmai, gyógykezelési, betegellátási szabályokat betartani. Szakdolgozóként a munkavállalónak alapvető, lényeges kötelezettsége ez a közalkalmazotti jogviszonyban.”

[13] A felperes módosított keresetében nyolc havi távolléti díjnak megfelelő 4 502 120 forint végkielégítés és hét havi, 3 939 535 forintot jelentő felmentési időre járó távolléti díj, ezen tőkeösszegek 2020. szeptember 1-től számított késedelmi kamata, valamint perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozott arra, hogy a rendkívüli felmentés a kétszeres értékelés tilalmába ütközik, mert a munkáltató az állított mulasztását már korábban figyelmeztetéssel szankcionálta. A rendkívüli felmentés indokolása emellett valótlan és okszerűtlen is, mert jelezte az ügyeletes orvosnak azt a tényt, hogy kollégájával nem találják az injekciót.

[14] Az alperes az általa jogalapjában igen, összecszerúságában nem vitatott módosított kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte arra hivatkozással, hogy a jegyzőkönyvet aláíró egyik személy sem gyakorolt munkáltatói jogot a felperes felett, így érvényesen figyelmeztetést, mint szankciót sem alkalmazhatott, ezért nincs szó kétszeres értékelésről. A rendkívüli felmentés indokolása pedig valós, hiszen a felperes jegyzőkönyvben is rögzített nyilatkozata szerint az azonnali jelentéstételi kötelezettségét sem az ügyeletes orvos, sem más felette fele nem teljesítette.

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletével – a keresetnek megfelelően – kötelezte az alperest, hogy fizessen meg tizenöt napon belül a felperesnek végkielégítés címén 4 502 120 forintot, felmentési időre járó díj címén 3 939 355 forintot és ezen tőkeösszegek 2020. szeptember 1-től a kifizetés napjáig félévente a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, továbbá 381 000 forint perköltséget. Megállapította, hogy 645 900 forint eljárási illeték az állam terhéen marad.

[16] Az elsőfokú bíróság az ítélet jogi indokolásában a Kjt. 2. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 20. § (1), (2) és (4) bekezdésére utalással, az alperes Szervezeti és Működési Szabályzata (SZMSZ), a Belgyógyászati Osztály Osztályos Működési Rendje (OMR), a felperes nyilatkozata és munkaköri leírása, valamint tanú5 tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felperes 2020. augusztus 26-i, éjszakai műszakban történt munkaköri mulasztása, mint kötelezettségszegés miatt vele szemben az alperes érvényesen szóbeli figyelmeztetést alkalmazott. A felperes a kötelezettségszegésével összefüggésben ugyanis a körülményekből alappal következtetett arra, hogy vele szemben tanú5 jogosult az alperes képviselőjében eljárni és vele szemben figyelmeztetést alkalmazni a munkavégzésével összefüggésben elkövetett kötelezettségszegés miatt. A felperes nem tudta és a körülményekből adódóan nem is kellett tudnia, hogy a vele szemben a munkáltató képviselőjében fellépő osztályvezető főorvos magatartása nem tekinthető a munkáltató képviselőjében történő eljárásnak. Az osztályvezető főorvos a perbeli esetben az alperes munkáltatót reprezentálta és a magatartása a felperes megalapozott feltevését indokolta abban a tekintetben, hogy az intézkedése – a szóbeli figyelmeztetés – érvényes. Ezért erre a felperesi magatartásra az alperes ismételt, a rendkívüli felmentés indokaként már nem hivatkozhatott (EBH2006. 1440., BH2007. 311.).

[17] A törvényszék emellett érdemben is vizsgálta a rendkívüli felmentés jogszerűségét és ebben a körben a lefolytatott bizonyítás eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a felperes szóban jelezte az ügyeletes orvosnak, hogy keresnek, de nem találnak egy hematológiai készítményt, ennek azonban aktuálisan az ügyeletes orvos nem tulajdonított jelentőséget; a felperes abban a feltevésben volt, hogy az ügyeletes orvos észleli a gyógyszer előkészítésének elmaradását. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a rendkívüli felmentés indoka nem valós.

[18] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperes első- és másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Fenntartotta azt az elsőfokú eljárásban is kifejtett hivatkozását, hogy az SZMSZ és az OMR nem ad az osztályvezető főorvosnak munkáltatói jogot, ő csupán az osztály szakmai irányítását végzi. Utalt arra is, hogy figyelmeztetésre egyébként ténylegesen nem is került sor, figyelmeztetést a felperes felé szóban nem közöltek, a jegyzőkönyv végén leírt figyelmeztetés így ténylegesen nem hatályosult. A felperessel szemben „nem került sor fegyelmi tárgyalásra sem.” A rendkívüli felmentés indokát továbbra is valósnak tartotta, megítélése szerint pedig ezt az álláspontját a lefolytatott bizonyítás egyértelműen alá is támasztotta. Tényként ugyanis az állapítható meg, hogy a felperesnek azonnali jelentéstételi kötelezettsége volt, amelyet viszont elmulasztott, emiatt pedig a beteg nem jutott hozzá időben az életfontosságú gyógyszeradagjához.

[19] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes fellebbezési eljárási költségben marasztalását kérte. A törvényszékkel maradéktalanul egyetértve az elsőfokú ítéletet minden tekintetben logikus következtetéseken alapulónak, konzekvensnek és megalapozottnak, ezzel szemben a fellebbezésben írtakat a tényeket elferdítő, téves jogértelmezést tartalmazó nyilatkozatoknak tartotta.

[20] A fellebbezés az alábbi indokok szerint megalapozatlan.

[21] A perbeli jogvitában elsősorban azt kellett eldönteni, hogy a rendkívüli felmentés és annak indoka a kétszeres értékelés tilalmába, mint a polgári jogban (pl. Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.336/2008/11.) és a munkajogban is töretlenül érvényesülő általános jogelvbe ütközik-e, hiszen a munkáltató jogszerűen nem alkalmazhat egyszerre kétféle szankciót ugyanazért a kötelezettségszegésért, tehát egy figyelmeztetéssel már „értékelt” magatartás egyidejűleg nem képezheti a későbbi jogviszony megszüntetés jogszerű indokát is (EBH2016. M.27., BH1999. 332., Pécsi Ítéltábla Mf.I.30.027/2020/5/I.).

[22] Ebben a körben az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű értékelésével, mérlegelésével helyesen állapította meg a tényállást és az általa pontosan hivatkozott jogszabályi rendelkezések, valamint az azokon alapuló ítélkezési gyakorlat

megfelelő alkalmazásával állapította meg, hogy a rendkívüli felmentés indoka a kétszeres értékelés tilalmába ütközik, emiatt pedig a felperes keresete alapos. Az ítéltábla az elsőfokú ítéletnek az e következtetést alátámasztó, a [44]-[49] bekezdésben rögzített indokaival maradéktalanul egyetért, ezért azokra csupán visszautal a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 386. § (4) bekezdése alapján.

[23] A fellebbezésben előadottak miatt szükséges rámutatni arra, hogy a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti rendelkezésekről és törvénymódosításokról szóló 2012. évi LXXXVI. törvény 26. § (28) bekezdésének o) pontja 2012. július 1-től hatályon kívül helyezte a közalkalmazottak fegyelmi felelősségét tárgyaló Kjt. 45-53. §-át, így az ezen időpont után elkövetett kötelezettségszegések vonatkozásában egyebek mellett a „fegyelmi tárgyalás” is alkalmazhatatlan jogintézménnyé vált.

[24] Emellett az ítéltábla hangsúlyozza: az alperes azokkal a kijelentéseivel, melyek szerint 2020. augusztus 27-én „figyelmeztetésre ténylegesen nem is került sor”, „figyelmeztetés a dolgozó felé nem került szóban kihirdetésre”, gyakorlatilag azt állítja, hogy a felperes mellett a jegyzőkönyvet szintén aláíró tanú5, tanú1 és tanú4 egy valótlan tartalmú okiratot állított ki, írt alá és használt fel a perbeli esettel kapcsolatban. Miután ez utóbbiakra viszont semmiféle adat vagy bizonyíték nem utalt a perben, sőt az érintettek a tanúkénti meghallgatásukkor éppen a jegyzőkönyv tartalmával egyező nyilatkozatot tettek, a másodfokú bíróság is aggálytalanul megállapíthatónak tartotta a szóbeli figyelmeztetés 2020. augusztus 27-i közlését.

[25] Az Mt. 15. § (4) bekezdése, valamint az Mt. 24. §-ában írt szabály hiányában az Mt. 31. §-a folytán alkalmazandó a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:5. § (1) bekezdése értelmében pedig a jelenlevők között tett egyoldalú jognyilatkozat nyomban közöltnek tekintendő, azaz az ekkor hatályossá is válik.

[26] Azt a tényt, hogy a szóbeli figyelmeztetést közlő tanú5 az osztály szakmai irányítását végezte, de az SZMSZ és az OMR alapján nem gyakorolt munkáltatói jogot a felperes felett, az elsőfokú bíróság is megállapította és maga a felperes sem vitatta.

[27] A perbeli esetben viszont nem ennek a ténynek, hanem annak van jelentősége, hogy a felperes 2020. augusztus 27-én alappal következtethetett arra: az osztályvezető főorvosnak van jogosultsága vele szemben szóbeli figyelmeztetést alkalmazni.

[28] Az alapos ok – amennyiben a jogalkotó a „kellő alap” kifejezést ebben az értelemben használta – körülírásánál összehasonlításképpen célszerű a jóhiszeműség kategóriáját megvizsgálni. A jóhiszeműség szubjektív kategória, amely ebben az összefüggésben azt

feltételezi, hogy a munkavállaló magatartása nem irányul jogellenes célra, nem tudja és a körülményekből adódóan nem is kell tudnia, hogy a munkáltatóként fellépő személy magatartása csupán látszattevékenység. Az alapos ok ezzel szemben már nem csupán a munkavállaló szubjektív meggyőződését fejezi ki, hanem ezen túlmenően magában foglalja azt is, hogy a munkáltatót reprezentáló személy magatartása – az eset összes körülménye alapján – megalapozott feltevést indukál a munkavállalóban (Bankó Zoltán/Berke Gyula/Kiss György: Kommentár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényhez – uj.jogtar.hu).

[29] Márpedig annak fényében, hogy a munkaköri leírás értelmében a felperes „felettese” mások mellett a szóbeli figyelmeztetést közlő osztályvezető és az ott jelenlévő főnövér is, az OMR szerint a felperes szakmai munkájának közvetlen irányítója a főnövér, továbbá tanú5 saját magát ilyen intézkedés megtételére minden további nélkül jogosult és hatáskörrel rendelkező személynek tartja, a körülmények az SZMSZ és az OMR rendelkezéseitől függetlenül egyértelműen olyanak tekinthetők, melyek a felperes szóban lévő következtetését maximálisan megalapozták.

[30] A 2020. augusztus 27-i felperesi következtetés megalapozottságát támasztotta alá utóbb az is, hogy (főigazgató neve) főigazgató a felvett jegyzőkönyv birtokában sem sérelmezte, nem kifogásolta az osztályvezető figyelmeztetéssel kapcsolatos eljárását.

[31] A (főigazgató neve) által a figyelmeztetés, mint „munkáltatói szankcionálási jog” vagy „orvosszakmai figyelemfelhívás” körében felvetett különbségtétel (34. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal 2. bekezdés) munkajogi szempontból indokolhatatlan, a munkáltatót megillető ellenőrzési jog ugyanis kiterjed a kötelezettségek [Kjt. 39. § (2) bekezdés] betartásának ellenőrzésére, mellyel összefüggésben a munkáltatót megilleti az a jog, hogy kötelezettségszegés esetén megkövetelje a munkavégzésre és együttműködésre vonatkozó előírások megtartását, betartását. Ennek eszköze a munkavállaló (közalkalmazott) figyelmének felhívása, amely tehát a munkavégzés szükséges feltételeit, köztük a munkarendet, munkafegyelmet hivatott fenntartani. Ezt a munkáltató szóban és írásban is alkalmazhatja az Mt. 22. § (1) bekezdése alapján. A figyelmeztetés tehát a munkáltató ellenőrzési és utasítási jogából, valamint a felek együttműködési kötelezettségéből fakadó, a közalkalmazotti hiányosság, kötelezettségszegés esetén alkalmazható figyelemfelhívás, a munkáltató fegyelmi, ellenőrzési és utasításadási jogából eredő lehetőség, egy diszkrecionális eszköz annak legenyhébb formában történő szankcionálására, ha a közalkalmazott kötelezettségszegést, mulasztást követ el, amelynek célja, hogy a közalkalmazottat helyesbítésre bírja (Kúria Mfv.I.10.099/2019/5., Mfv.I.10.354/2017/5.).

[32] Mindezek alapján tehát kétséget kizáróan megállapítható: az alperes a 2020. augusztus 26-27-i műszak során törtétekkel összefüggésben a felperessel szemben érvényesen szóbeli figyelmeztetést alkalmazott.

[33] A 2020. augusztus 27-i jegyzőkönyv tartalmából és a rendkívüli felmentés indokolásából pedig az is jól kitűnik, hogy a felperes terhére rótt magatartás mindkét esetben ugyanaz volt, aminek a már az elsőfokú határozatban és jelen ítéletben is rögzítettek szerinti egyenes jogkövetkezménye az utóbb közölt rendkívüli felmentés jogellenessége.

[34] Éppen emiatt mellőzi az ítéltábla az elsőfokú ítéletnek a rendkívüli felmentés indoka valótlanágával összefüggésben kifejtett lényegi ténymegállapításait és indokait {[15], [50]-[67] bekezdés}, hiszen a kétszeres értékelés tilalmába ütközésre hivatkozás esetén, amennyiben a szankcionált magatartások valóban teljes egészében megegyeznek, az utóbbi intézkedés annak indoka valós vagy valótlan mivoltától függetlenül szükségképpen jogellenes lesz (Kúria Mfv.I.10.099/2019/5. Mfv.I.10.132/2016/4.).

[35] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, mint érdemben helyest – a tényállás és az indokolás szükséges pontosításával – a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata szerint eljárva helybenhagyta.

[36] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest a felperesnek a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a 3. § (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése szerint számított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költsége megfizetésére.

[37] A 8 441 475 forint fellebbezési pertárgyérték és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése szerint számított, a feleket megillető tárgyi költségfeljegyzési jogra figyelemmel meg nem fizetett fellebbezési illeték az állam terhén marad az alperest megillető teljes személyes illetékmentesség [Itv. 5. § (1) bekezdés c) pont, (2) bekezdés] miatt a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében.

Debrecen, 2022. május 20.

Dr. Tass Edina s.k. a tanács elnöke, Dr. Kormos János s.k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s.k. bíró